

»Adgangen for visse personer til at afgive erklæring allerede efter det fyldte 18. år blev indført med lov nr. 252 af 27. maj 1950 (Rigsdagstidende 1949-50: 611, Folketingstidende 4971, 5180; A 4561; B 3181). Begrundelsen for ikke at indføre en generel 18 års-grænse var, at statsborgerskab i mange lande først ville fortabes efter det fyldte 21. år. Afgivelse af erklæring mellem det 18. og det 21. år ville i disse tilfælde medføre, at de pågældende fik dobbelt statsborgerskab.

Det bemærkes i den forbindelse, at myndighedsalderen – og dermed normalt også det tidspunkt, hvor statsborgerskab i givet fald fortabes – efterhånden er nedsat til 18 år i de fleste lande.

Det foreslås bl.a. på den baggrund, at adgangen til at afgive erklæring fra det fyldte 18. år udvides til også at omfatte personer, der *ikke* mister deres hidtidige statsborgerskab automatisk. Herved får alle unge inden for den relevante aldersgruppe lige muligheder.

Efter Justitsministeriets vurdering vil en sådan ordning ikke medføre nogen markant stigning i antallet af personer med dobbelt statsborgerskab. Det skyldes, at en stor del af de personer, der hidtil først har kunnet afgive erklæring efter det fyldte 21. år, alligevel ikke mister deres hidtidige statsborgerskab, når de efter dette tidspunkt erhverver dansk statsborgerskab. Det gælder bl.a. for personer fra Tyrkiet, USA, Storbritannien og Canada og mange østeuropæiske lande, herunder de tidligere jugoslaviske republikker. For en mindre gruppe vil den foreslåede ændring af aldersgrænsen dog betyde, at de pågældende vil kunne få dobbelt statsborgerskab ved at afgive erklæring inden det fyldte 21. år (f.eks. personer fra Pakistan og Sri Lanka).

Det bemærkes endvidere, at der som nævnt i de almindelige bemærkninger (afsnit 2.3.) efterhånden i europæisk sammenhæng ses en tendens til i højere grad at acceptere dobbelt statsborgerskab. De hensyn, der i sin tid lå til grund for indførelsen af forskellige aldersgrænser for afgivelse af erklæring, tillægges således generelt mindre betydning i dag.«

Denne ændring af indfødsretsloven, der som nævnt i bemærkningerne til lovforslaget indebar sandsynlighed for en vis stigning i antallet af personer med dobbelt statsborgerskab, blev vedtaget énstemmigt af Folketinget den 15. december 1998.

Indfødsretslovens § 3 er senest blevet ændret ved lov nr. 1102 af 29. december 1999, hvorved der blev indsat et vandelskrav i bestemmelsen. Ændringen berørte således ikke aldersgrænserne for afgivelse af erklæring eller spørgsmålet om dobbelt statsborgerskab.

For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt personer med dobbelt statsborgerskab kan oppebære sociale ydelser i to lande, har Justitsministeriet indhentet en udtalelse fra Socialministeriet. Der henvises til Socialministeriets skrivelse af 13. januar 2000, som vedlægges. (Ikke optrykt her).

Justitsministeriet har endvidere anmodet Indenrigsministeriet om en udtalelse om spørgsmålet om, hvorvidt personer med dobbelt statsborgerskab skal aftjene værnepligt i to lande. Justitsministeriet er bekendt med, at Indenrigsministeriet har anmodet Udenrigsministeriet om bidrag til besvarelsen.

Når oplysningerne om aftjening af værnepligt foreligger, vil spørgsmålet blive endeligt besvaret.

Spm. nr. S 977

Til trafikministeren (10/1 2000) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Hvad er begrundelsen for, at ministeren uden varsel indskrænker antallet af pladssynsdage, og hvordan stemmer det med den politiske aftale, der er indgået om pladssyn i forbindelse med indførelse af periodisk syn af personbiler?«

Svar (24/ 1 2000)

Trafikministeren (Sonja Mikkelsen):

Statens Bilinspektion har oplyst, at antallet af pladssynsdage i 1998 var 16.082. I 1999 var det tilsvarende antal 20.679 dage, og for 2000 har Statens Bilinspektion forudsat 24.440 pladssynsdage.

Der er således tale om en stigning i antallet af pladssynsdage i overensstemmelse med aftalen om pladssyn i forbindelse med indførelsen af periodisk syn af personbiler.